

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ

N. ΔΙΚΟΝ.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθμὸς 3, παρὰ τὸ
τυπογραφεῖον τῆς «Κορίννης»

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' αὐθιγῆς εἰς Ἀθήνας
διὰ γραμματοσήμου καὶ χαρτονομισμάτων

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Η ΛΕΥΚΟΦΟΡΟΣ (μετὰ εἰκόνας), μυθιστορία Οὐάιλντ Κόλλινς, μεταφράσεις Χαρ.
Ἀννίνου. (Συνέχ.). — Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ, μυθιστορία Ἀλεξάνδρου Δουμά. (Συνέχ.).
— Η ΠΑΤΡΙΣ ΠΡΟ ΠΑΝΤΟΣ, ἐκ τῶν τοῦ F. Diény.

ΕΤΗΕΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

Προπληρωτέα

Ἐν Ἀθήναις: φρ. 5, ἐν ταῖς ἑκαταχίαις 6
Ἐν τῇ ἑξωτερικῇ φρ. χρυσῇ 10. Ἐν Ῥωσσίᾳ ρούβλια 4.
ΦΓΑΛΑ προηγούμενα λεπτὰ 20.

Ὁ δυστυχὴς Κάδερικ ἐπέπεσε κατὰ τοῦ σίρ Πέρσιβαλ. (Σελ. 165).

Η ΛΕΥΚΟΦΟΡΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΟΥΙΑΛΗ ΚΟΛΛΙΝΣ

Μεταφράσεις Χαράλαμπος Ἀννίνου

[Συνέχεια: ἴδε προηγούμενον φύλλον.]

Ἐξελθὼν ἐκ τοῦ γραφείου ἐσυλλαγίσθην ὅτι τὸ πρῶτον προφυλακτικὸν μέτρον ὃ περ ὤφειλον νὰ λάβω, ἦτο τὸ νὰ μὴ ἐφελκύσω τὴν προσοχὴν βλέπων περίξ ἐμοῦ. Προὔχωρησα, χωρὶς νὰ στρέψω τὴν κεφαλὴν, πρὸς μίαν τῶν ἐρημοτέρων μεγάλων πλατειῶν, αἵτινες κεῖνται ἀρκτικῶς τοῦ Ὀλοῦν· αὐτόθι ἐσταμάτησα διὰ μίαν εἰς μέρος τι ὁπόθεν τὸ βλέμμα μου ἠδύνατο νὰ ἐπισκοπήσῃ μέγα μέρος τοῦ κενοῦ χώρου.

Εἰς τὴν γωνίαν τῆς πλατείας ἴσταντο δύο ἄνδρες, σταματήσαντες ἐπίσης καὶ συνομιλοῦντες. Ἀφοῦ ἐσκέφθην πρὸς στιγμὴν ἐπέστρεψα εἰς τρόπον ὥστε νὰ διέλθω ἐγγύθεν αὐτῶν. Ἐνῶ ἐπλησίαζον, εἰς ἐξ αὐτῶν ἤρχισε ν' ἀπομακρύνεται, καὶ κάμψας εἰς τὴν γωνίαν τῆς πλατείας, εἰσῆλθεν τὴν ὁδόν, εἰς ἣν καὶ ἐγὼ διηυθυνόμην. Ὁ ἕτερος ἔμεινεν εἰς τὴν πλατείαν. Τὸν παρατήρησα καθὼς διηρχόμην, καὶ ἀμέσως ἀνεγνώρισά ἐνα τῶν παρακολουθούτων με κατασκόπων, πρὸ τῆς εἰς Ἀμερικὴν ἀναχωρήσεώς μου.

Ἄν ἡδυνάμην ἐλευθέρως νὰ ὑπακούσω εἰς τὰς ὁρέξεις καὶ τὰς ὁρμάς μου, θ' ἀ-

πέτεινον κατ' ἀρχὰς τὸν λόγον πρὸς τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖνον καὶ εἰς τὸ ὕστερον θὰ συνεπλεκόμεν μετ' αὐτοῦ· ἀλλ' ἤμην ἡναγκασμένος νὰ ὑπολογίζω τὰς συνεπειὰς ὅλων τῶν πράξεών μου. Ἄν ἐξετιθέμην ἔστω καὶ ἅπαξ μόνον εἰς τὸ δημόσιον, ἀνευ εὐλογοφανοῦς ἀφορμῆς, ἤθελον παρᾶσχει εἰς τὸν σίρ Πέρσιβαλ νέαν κατ' ἐμοῦ ὄπλιν. Οὐδὲν ἄλλο μέσον μοὶ ἀπέμεινεν ἢ ν' ἀντιταξῶ τὴν πανουργίαν εἰς τὴν πανουργίαν. Ἐξέλεξα λοιπὸν τὴν ὁδόν, εἰς ἣν ὁ ἕτερος τῶν δύο ἀνδρῶν εἶχεν εἰσχωρήσει, καὶ διῆλθον πρὸ αὐτοῦ τοποθετημένου ὑπὸ τινι θύραν.

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς μοὶ ἦτο ὅλως ἀγνώστος,

ἐπωφελήθην δὲ μετὰ σπουδῆς τῆς εὐκαιρίας νὰ σημειώσω καλῶς τὴν ὄψιν του, διὰ νὰ δυνηθῶ νὰ τὸν ἀναγνωρίσω εἰς ἄλλην περίστασιν. Μετὰ τοῦτο ἐξηκολούθησα βαδίζων πρὸς βορρᾶν, ἕως ὅτου ἀφικόμενος, ἐστράφη πρὸς δυσμὰς—ἐνῶ δύο ἄνδρες μὲ παρηκολούθουν—καὶ εἰς μέρος τι, ὅπερ μοι ἦτο γνωστὸν ὅτι ἀπῆχεν ὀλίγον ἀπ' ἐνὸς σταθμοῦ ἀμαξῶν, ἀνέμεινα νὰ διέλθῃ πρὸ ἐμοῦ ἀμαξά τις κενὴ συρομένη ὑπὸ εὐρώστου ἵππου. Μετ' ὀλίγας στιγμὰς τῷ ὄντι αἱ εὐχαί μου εἰσηκούσθησαν. Ἀνῆλθον ἐν τάχει ἐπὶ τῆς ἀμαξῆς καὶ διέταξα τὸν ἡνίοχον νὰ διευθυθῇ τάχιστα πρὸς τὸ Χάυδ-Πάρκ. Οἱ κατὰ σκοποὶ μου δὲν εὗρον ἀμέσως ἐτέραν ἀμαξάν. Τοὺς εἶδον παρακολουθοῦντάς με τροχάδην, ἐλπίζοντες νὰ φθάσωσιν ἐγκαιρως εἰς σταθμὸν τινα ἀμαξῶν. Ἀλλ' ἐγὼ ἤδη κατὰ πολὺ προεπορευόμην, ὅτε δὲ διέταξα τὸν ἀμαξηλάτην νὰ σταματήσῃ ὅπως κατέλθω, κανεὶς δὲν μὲ εἶδεν. Διήλθον διὰ τοῦ Χάυδ-Πάρκ καὶ ὅτε εὐρέθην εἰς τὴν ἐξοχὴν, ἐβεβαίωθην ὅτι ἐξήλθον νικηφόρος ἀπὸ τὸν πρὸς τοὺς κατὰ σκοποὺς ἀγῶνα, διαφυγὼν τὴν ἐπιτήρησιν των. Οὐχ ἤττον ἐπέτερψα εἰς τὴν οἰκίαν λίαν ἄργα καὶ ὅτε τὸ σκότος ἐγένετο πυκνότατον.

Ἡ Μαριάννα μόνη εὐρίσκετο ἀναμένουσά με εἰς τὴν μικρὰν αἴθουσαν. Εἶχε καταπείσει τὴν Λαύραν ν' ἀποσυρθῇ καὶ νὰ κατακληθῇ ὑπισχνουμένη νὰ μοι ἐπιδείξῃ, ὅταν ἤθελον ἐπιστρέψῃ, τὸ σχεδιάσμα, εἰς ὃ τὴν ἄφησα καταγινόμενην. Ἡ μικρὰ ἐκείνη ἰχνογραφία, ἀόριστος καὶ ἀτέλης—εὐτελὲς ἔργον αὐτὸ καθ' ἑαυτό, συγκινοῦν ὅμως διὰ τῶν ἰδεῶν αἷς ἐξήγειρεν—ἐξετείνετο ἐπιμελῶς ἐπὶ τῆς τραπέζης, χάρις εἰς δύο ὀγκώδη βιβλία ἐπιτεθειμένα εἰς τὰ ἄκρα αὐτῆς, τοποθετημένον δὲ εἰς τοιοῦτον τρόπον, ὥστε νὰ πίπτωσιν ἐπ' αὐτοῦ ἐπιτυχῶς, αἱ ἀκτίνες τοῦ μόνου κηρίου, δι' οὗ χάριν οἰκονομίας ἐφωτίζετο ἡ αἴθουσα. Ἐκάθησα διὰ νὰ παρατηρήσω τὸ σχεδιάσμα καὶ διηγῆθην ταπεινῇ τῇ φωνῇ πρὸς τὴν Μαριάνναν πᾶν ὅ,τι συνέβη. Τὸ διάφραγμα τοῦ τοίχου, τὸ ἀποχωρίζον ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ παρακειμένου δωματίου, ἦτο τόσο λεπτόν, ὥστε ἤκούετο σχεδὸν ἡ ἀναπνοὴ τῆς Λαύρας, θὰ τὴν ἀφυπνίζομεν δὲ λαλοῦντες μεγαλοφώνως.

Ἡ Μαριάννα διετήρησε τὴν συνήθη αὐτῆς ἀταραξίαν καθ' ὅλον τὸ διάστημα καθ' ὃ διηγούμην εἰς αὐτὴν τὴν μετὰ τοῦ κυρίου Κάυρλ συνέντευξίν μου. ὡχρίασεν ὅμως, ἀφοῦ κατόπιν τῇ διηγῆθην τὰ περὶ τῶν δύο ἀνδρῶν, οἵτινες μὲ παρηκολούθησαν μετὰ τὴν ἐκ τοῦ γραφείου τοῦ διηγήτορος ἐξοδόν μου, μάλιστα δὲ ὅτε τῇ ἀνήγγειλα πῶς ἔμαθον ὅτι ὁ σὶρ Πέρσιβαλ εἶχεν ἐπιστρέψῃ.

—Κακαὶ εἰδήσεις, Βάλτερ, μοι εἶπεν εἶνε αἱ χεῖρισται ἐξ ὧν ἀνέμενον νὰ μοι φέρῃς. Ἐχεις τίποτε ἄλλο νὰ μοι εἴπῃς;

—Ἐγὼ κᾶτι νὰ σοὶ ἐγχειρίσω, ἀπῆντησα δίδων πρὸς αὐτὴν τὴν ἐπιστολὴν ἣν μοι παρέδωκεν ὁ κύριος Κάυρλ.

Ἐρριψεν ἐπὶ τῆς ἐπιγραφῆς τῆς ἐπιστολῆς τὸ βλέμμα καὶ ἀνεγνώρισεν ἀμέσως τὸν χαρακτήρα.

—Γνωρίζεις ποῖος σοῦ γράφει; τὴν ἠρώτησα.

—Τὸν γνωρίζω δυστυχῶς πάρα πολὺ, ἀπῆντησεν. Ὁ γράφων μοι εἶνε ὁ κόμης Φόσκος!..

Καὶ λέγουσα ταῦτα ἀπεσφράγισε τὴν ἐπιστολὴν. Ἐνῶ ἀνεγίνωσκε, τὸ αἷμα ἀνῆλθεν εἰς τὰς παρειάς της, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ της ἐξήστραψαν ὑπὸ ἀγανκτήσεως, ὅτε μοι τὴν διεβίβασε διὰ νὰ λάβω καὶ ἐγὼ γνῶσιν αὐτῆς.

Ἡ ἐπιστολὴ εἶχεν ὡς ἀκολούθως:

Ἐνδίδω εἰς ἐντιμὸν αἰτήμα θαυμασμοῦ, ἐντιμὸν καὶ δι' ἐμὲ καὶ δι' ὑμᾶς, ὃ ἔρχετο Μαριάννα, πρὸς τὸ συμφέρον τῆς ἡσυχίας σας καὶ διὰ νὰ σᾶς ἀποτείνω ἄλλως ὀλίγας λέξεις παρηγορίας.

Μὴ φοβῆσθε τίποτε!

Ἐπωφελήθητε τῆς θαυμαστῆς φρονήσεως, δι' ἣς εἶδοι ἐκ φύσεως πεποικισμένη καὶ ζήσητε τοῦ λοιποῦ ἐν τῇ γαλήνῃ τῆς μονώσεως. Προσφιλεστάτη καὶ ἀξιοθαύμαστο: γύναι, μὴ ἐπισφύριτε ἐφ' ὑμῶν τὴν δημοσιότητα. Ἡ ἐγκαρτέρησις εἶνε ὑψίστη ἀρετὴ ἐγκαρτερήσατε! Ὁ ἥρεμος καὶ πρὸς βίος τῆς οἰκογενειακῆς ἐστίας ἔχει θελήγῃ, ἀδιακόπως ἀνανεύμενα ἀπολαύσῃ αὐτῶν! Αἱ θέλλαι τοῦ βίου παρέχονται ἀδελφεῖς ἀνωθεν τῶν ἡσυχῶν καὶ ἀπομεμονωμένων κοιλάδων κατοικησάτε, προσφιλεῖς δεσποίνης, εἰς τὰς ἀπομεμονωμένας κοιλάδας.

Πράξατε τοῦτο καὶ σᾶς ὑπόσχεται ὅτι οὐδὲν ἔχετε νὰ φοβῆσθε. Καμμία νέα συμφορὰ δὲν θὰ ταράξῃ τὴν εὐαίσθησίαν σας, ἥτις εἶνε δι' ἐμὲ πολυτίμος, ὅσον καὶ ἡ ἰδική μου. Δὲν θὰ ἐνοχληθῇτε ποτὶς ἢ ὥραία τῆς μονώσεώς σας σύντροφος καὶ αὐτὴ ἐπίσης δὲν θὰ καταδιωχθῇ ἐπὶ πλέον. Εὐρὴν ἤδη αὐτὴ ἄστυον ἐν τῇ καρδίᾳ σας, ἄστυον ἀπαράμιλλον, διὰ τὸ ὅποιον τὴν φθονῶ, ἀλλὰ τὴν ἀρῶν ἡσυχον.

Μίαν φιλόστοργον προειδοποίησιν ὅτι σᾶς ἀποτείνω, πηγάζουσαν ἐκ πατρικῆς προνοίας, πρὶν καταλείπω τὴν εὐχαρίστησιν τοῦ νὰ σᾶς ἀποτείνω τὸν λόγον, καὶ περᾶν τὴν παροῦσαν.

Μὴ προχωρήσετε οὐτὲ κατὰ ἐν βῆμα εἰς τὴν ὁδὸν εἰς ἣν εἰσῆλθετε, μὴ κάμψῃτε νὰ διακινδυνεύσῃ κανὲν σπουδαῖον συμφέρον, μὴ ἀπειλήσῃτε κανένα! Σᾶς ἱκετεύω, μὴ μὲ ἀναγκάσῃτε νὰ προσθῶ εἰς ἐνέργειαν—ἐγὼ ὁ κατ' ἐξοχὴν ἀνδρωπὸς τῆς ἐνεργείας—ἐνῶ χάριν ὑμῶν ἐπιθυμῶ νὰ μείνω ἀδρανὴς καὶ νὰ περιορίσω τὴν ἀπερίοριστον ἰσχύν τῆς διανοίας καὶ τῶν ἐπινοημάτων μου. Ἐὰν ἔχητε παρατόλμους φίλους, περιορίσατε τὴν παρακινδυνεύουσαν αὐτῶν ζέσιν. Ἐὰν ὁ κύριος Χαρτράϊτ ἐπιστρέψῃ εἰς Ἀγγλίαν, μὴ ἔλθῃτε εἰς συγγρωτήσιν μετ' αὐτοῦ! Ἐγὼ βαίνω εἰς τὴν ἡ ἐξάραξ ὁδόν, εἰς αὐτὴν δὲ ὁ σὶρ Πέρσιβαλ μὲ παρακολουθεῖ κατὰ βῆμα. Τὴν ἡμέραν καὶ ἣν θὰ συναντήσω τὸν κύριον Χαρτράϊτ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ μου δύνάσθῃ νὰ θεωρήσῃτε αὐτὸν ὡς ἀπολλωλῶτα.

Κάτωθεν τῆς ἐπιστολῆς ταύτης δὲν ὑπῆρχεν ὑπογραφή εἰμὴ ἐν Φ, περικυκλούμενον ὑπὸ ἱερογλυφικῶν στρογγύλων καὶ περιπλόκων. Τὴν ἐροίφα ἐπὶ τῆς τραπέζης μετ' ὅλης τῆς περιφρονήσεως ἣν μοι ἐνέπνευσεν.

—Προσπαθεῖ νὰ μᾶς φοβίσῃ, εἶπον, σημειὼν ἀσφαλὲς ὅτι φοβεῖται αὐτός. . .

Ἡ Μαριάννα ὅμως ὡς γυνὴ δὲν ἠδύνατο νὰ ἐρμηνεύσῃ τὴν ἐπιστολὴν ὡς τὴν ἡρμηνεύα καὶ ἐγὼ. Ἡ αὐθάδης οἰκειότης τοῦ ὕφους τὴν ἐτάραττε τόσο, ὥστε δὲν ἠδύνατο νὰ διατηρήσῃ τὴν ἀταραξίαν της. Ἀπὸ τοῦ ἀντιθέτου μέρους τῆς τραπέζης μὲ ἔβλεπε σφίγγουσα τὰς χεῖρας ἐπὶ τῶν γονάτων ἡ παλαιὰ ζέσις τοῦ ἀδαμᾶστου χαρακτήρος της ἔλαμψε πάλιν εἰς τὰς ἐρυθρίωσας παρειάς της, εἰς τοὺς σπινθηροδόλους ὀφθαλμούς της.

—Βάλτερ! μοι εἶπεν, ἐὰν ἡμέραν τινα αὐτοὶ οἱ δύο ἄνδρες περιπέσωσιν εἰς χεῖ-

ράς σου, καὶ ἂν ἀναγκασθῇς νὰ φεισθῇς τοῦ ἐνὸς ἐξ αὐτῶν, ᾄ! δι' ὄνομα Θεοῦ, μὴ φεισθῇς τοῦ κόμητος!

—Θὰ φυλάξω τὴν ἐπιστολὴν του, Μαριάννα, διὰ νὰ ὑποδοηθῇ τὴν μνήμην μου, ὅταν ἔλθῃ ἡ ἡμέρα. . .

Ἡ Μαριάννα μὲ παρετήρει μετὰ προσοχῆς, ἐνῶ ἔθετον τὴν ἐπιστολὴν ἐντὸς τοῦ χαρτοφυλακίου μου.

—Ὅταν ἔλθῃ ἡ ἡμέρα! . . ἐπανελάβεν. Καὶ δύνασαι νὰ ὀμιλήσῃς περὶ τοῦ μέλλοντος μετὰ τοιαύτης βεβαιότητος, μεθ' ὅσα ἤκουσες εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ κυρίου Κάυρλ, μεθ' ὅσα σοὶ συνέβησαν σήμερον;

—Ἀπὸ σήμερον δὲν ὑπολογίζω πλέον τὸν καιρὸν, Μαριάννα. Σήμερον ἤρκεσθην νὰ παρακινήσω ἄλλον νὰ ἐνεργήσῃ ὑπὲρ ἐμοῦ, ἀλλ' ἀπὸ τῆς αὐρίου δὲν θέλω νὰ ἔχω ἄλλον πράκτορα ἐκτὸς ἐμοῦ.

—Διατὶ ἀπὸ τῆς αὐρίου; τί διανοεῖσαι νὰ πράξῃς;

—Θὰ μεταβῶ εἰς Μπλάκ-ούατερ-Πάρκ διὰ τῆς πρωΐνης ἀμαξοστοιχίας, ἐλπίζω δὲ νὰ ἐπιστρέψω τὴν ἐσπέραν.

—Εἰς Μπλάκ-ούατερ!

—Ναὶ ἀφότου ἀνεχώρησα ἐκ τοῦ γραφείου τοῦ κυρίου Κάυρλ ἔσχον ὅλον τὸν ἀπαιτούμενον καιρὸν νὰ σκεφθῶ. Ἡ γνώμη τοῦ ὡς πρὸς ἐν σημείον τοῦ ζητήματος ἐπικυροῦ τὴν ἰδικήν μου. Προέπει νὰ ἐπιμεινωμὲν ἕως τέλους, ἀναζητοῦντες τὴν ἡμερομηνίαν τοῦ ταξιδίου τῆς Λαύρας. Τὸ μόνον τρωτὸν μέρος τῆς συνομασίας καὶ ἀναμφιδόλως ἡ μόνη πιθανότης ν' ἀποδείξωμεν ὅτι ἡ Λαύρα ζῇ ἀκόμη, ἐξαρτῶνται μόνον καὶ μόνον ἐκ τῆς ἀνακαλύψεως τῆς περὶ ἣς ὁ λόγος ἡμερομηνίας.

—Ἐννοεῖς βεβαίως, προσέθηκεν ἡ Μαριάννα, ἀνακαλύψιν παρέχουσάν σοι τὰ μέσα ν' ἀποδείξῃς ὅτι ἡ ἀναχώρησις τῆς Λαύρας ὅτε ἀπῆλθεν ἐκ Μπλάκ-ούατερ-Πάρκ, ἐγένετο μεταγενέστερον τῆς ἡμερομηνίας τοῦ θανάτου της, τῆς ἀναφερομένης ἐν τῷ πιστοποιητικῷ τοῦ ἱατροῦ.

—Αὐτὸ ἀκριβῶς.

—Καὶ πόθεν εἰκάσεις ὅτι ἡ ἀναχώρησις εἶνε μεταγενεστέρη τοῦ θανάτου; Ἡ Λαύρα οὐδὲν δύναται νὰ μᾶς εἴπῃ περὶ τοῦ καιροῦ, καθ' ὃν διέμεινεν ἐν Λονδίνῳ.

—Ναὶ, ἀλλ' ὁ διευθυντὴς τοῦ φρενοκομείου σοὶ εἶπεν ὅτι εἰσῆλθῃ εἰς αὐτὸ τὴν 27 Ἰουλίου. Ἀμφιβάλλω ἂν ὁ κόμης Φόσκος ἠδύνατο νὰ φυλάττῃ αὐτὴν ἐν Λονδίνῳ ἀναισθητὸν εἰς πάντα τὰ περὶ αὐτὴν συμβαίνοντα ἐπὶ διάστημα μετίζον τῆς μιᾶς νυκτός. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἡ Λαύρα πρέπει ν' ἀνεχώρησῃ τὴν 26, ἀφίκετο δ' ἐν Λονδίνῳ μίαν ἡμέραν ὑστερότερον ἀπὸ τὴν ἡμερομηνίαν τοῦ θανάτου, ἣν ἀναφέρει τὸ πιστοποιητικὸν τοῦ ἱατροῦ. Ἄν κατορθώσωμεν νὰ ἐξακριβώσωμεν τὴν ἡμερομηνίαν ταύτην, θὰ ἔχωμεν ἀσφαλὴ ἀπόδειξιν κατὰ τοῦ σὶρ Πέρσιβαλ καὶ τοῦ κόμητος.

—Ναὶ, ναὶ! τώρα ἐννοῶ! . . . Ἀλλὰ πῶς νὰ τὴν ἐπιτύχωμεν;

—Ἡ διήγησις τῆς κυρίας Μίτσελσον μοὶ ὑπηγόρευσε δύο πρὸς τοῦτο μέσα, ἅτινα δυνάμεθα νὰ δοκιμάσωμεν. Τὸ πρῶ-

τον εἶνε νὰ ἐρωτήσωμεν τὸν ἱατρόν, τὸν κύριον Δάουσον, ὅστις βεβαίως γινώσκει ποίαν ἐποχὴν ἐπανελάβε τὰς ἐπισκέψεις του εἰς Μπλάκ - οὐάτερ - Πάρκ μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τῆς Λαύρας· τὸ δεύτερον δὲ νὰ ἐξετάσωμεν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον ὅπου ὁ σὶρ Πέρσιβαλ μετέβη μόνος περὶ τὴν ἐσπέραν. Γινώσκωμεν ὅτι αὐτὸς ἀνεχώρησεν ὀλίγας ὥρας μετὰ τὴν Λαύραν, τοιοῦτο-τρόπως δὲ δυνάμεθα νὰ ἐξακριβώσωμεν τὴν ζητουμένην ἡμερομηνίαν. Ὅπως δὲ ἴσως πρέπει νὰ γίνη ἡ ἀπόπειρα, ἔχω δὲ σταθερὰν ἀπόφασιν νὰ τὴν ἐπιχειρήσω αὐρίον.

— 'Αλλ' ἂς ὑποθέσωμεν ὅτι ἀποτύ-
χάνεις... Τώρα, Βάλλτερ, τὰ πάντα βλέπω σκοτεινὰ· ἂν ἀπατώμαι, τότε θὰ γίνω αἰσιόδοξος. 'Ας ὑποθέσωμεν ὅτι εἰς Μπλάκ-οὐάτερ - Πάρκ δὲν θὰ εὕρῃ κανένα νὰ σὲ βοηθήσῃ...

— 'Εν τριᾷτῃ περιπτώσει ὑπάρχουσι δύο ἄνδρες ἐν Λονδίῳ δυνάμενοι νὰ μοὶ παράσχωσι τὴν συνδρομὴν των, ἣν ἀφεύκτως θὰ ἐπιτύχω. — Ὁ σὶρ Πέρσιβαλ καὶ ὁ κόμης. Τὰ ἄτομα, ἅτινα δὲν ἐνέχονται ποσῶς δύνανται καλλίστα νὰ λησμονήσωσι τὴν ἡμερομηνίαν, αὐτοὶ ὅμως ὡς ἔνοχοι τὴν γινώσκουσιν. 'Εὰν πανταχοῦ ἀποτύχω, θ' ἀποσπᾶσω διὰ τῆς βίας, διὰ τῶν μέσων ἅτινα θὰ νομίσω κατάλληλότερα τὴν πλήρη ὁμολογίαν τοῦ ἐνὸς καὶ τοῦ ἄλλου.

'Ακούσασα τὰς λέξεις ταύτας ἡ Μαριάννα ἐξήφθη ἐν ῥιπῇ ὀφθαλμοῦ, παραφερομένη ὑπὸ τῶν γυναικείων φιλεκδίκων αἰσθημάτων τῆς.

— 'Αρχισε ἀπὸ τὸν κόμητα! μοὶ εἶπε ταπεινῇ τῇ φωνῇ καὶ μὲ παράδοξον τρόπον. Πρὸς χάριν μου ἀρχήσε ἀπ' αὐτόν!

— Πρὸς τὸ συμφέρον τῆς Λαύρας, ἀπῆντησα, ὀφείλομεν ν' ἀρχίσωμεν ἀπὸ ἐκείνων ὅστις παρέχει τὰς περισσότερας πιθανότητας ἐπιτυχίας.

Τὸ ἐρώτημα τῶν παρειῶν τῆς ἐξηλείφθη βαθμυδὸν καὶ ἔσειεσι θλιβερώς τὴν κεφαλὴν.

— Ναί, εἶπεν ἔχεις δίκαιον· ἦσαν ποταποὶ καὶ ἐλβενοὶ οἱ λόγοι, οὗς ἐξεστόμισα. 'Ασκοῦμαι εἰς τὴν ὑπομονήν, Βάλλτερ, καὶ ἐνίοτε ἐπιτυγχάνω περισσότερον ἢ εἰς τὰς ἡμέρας τῆς εὐδαιμονίας μου· οὐχ ἥττον ἀπομένει εἰσέτι ἐντός μου μέρος τῆς παρελθούσης μου ὀρμητικότητος, ἐκδηλοῦται δὲ αὕτη ἰδίως ὅσαςκι συλλογίζωμαι τὸν κόμητα· τότε ἀναζήτῃ ὁ εὐερέθιστος χαρακτήρ μου.

— Θὰ ἔλθῃ καὶ αὐτοῦ ἡ σειρά, τῇ εἶπον· μὴ λησμονῇς ὅμως ὅτι ἀκόμη δὲν γνωρίζομεν τὰ περιστατικὰ ἐκεῖνα τοῦ βίου τοῦ, δι' ὧν δυνάμεθα νὰ τὸν προσβάλλωμεν...

Καὶ ἐσιώπησα ἐπὶ τινὰς στιγμὰς διὰ νὰ τῇ ἀφήσω καιρὸν ν' ἀνακτῇ τὴν ἀταραξίαν τῆς· ἀκολουθῶς ἐπρόφερα τὴν ἀποφασιστικὴν φράσιν...

— Μαριάννα! ὑπάρχει εἰς τὸν βίον τοῦ σὶρ Πέρσιβαλ σημεῖόν τι ὕπερ ἀμφοτέροι γνωρίζομεν...

— 'Εννοεῖς τὸ μυστικόν;

— Ναί, τὸ μυστικόν. Μόνον δι' αὐτοῦ

δυνάμεθα νὰ τὸν καθυποτάξωμεν. 'Αλλο μέσον δὲν ἔχω διὰ νὰ τὸν ἐκτοπίσω ἐκ τῆς θέσεως ἣτις ἀποτελεῖ τὴν ἰσχύν του, διὰ νὰ καταστήσω πασιφανῇ τὸ ἀληθές αὐτοῦ ποιὸν καὶ τὴν ἀτιμίαν του. Ὅπως δὴποτε καὶ ἂν ἐνήργησεν ὁ κόμης, ὁ σὶρ Πέρσιβαλ συνήνεσεν εἰς τὴν κατὰ τῆς Λαύρας συνομωσίαν, παρκαινούμενος ἐξ ἄλλων αἰτίων, ἐκτὸς τῆς φιλοχρηματίας. Δὲν τὸν ἤκουσες λέγοντα πρὸς τὸν κόμητα ὅτι ἐθεώρει τὴν Λαύραν κάτοχον μυστικοῦ, οὐ ἡ ἀποκάλυψις ἀφεύκτως θὰ τὸν κατέστρεφεν; Δὲν τὸν ἤκουσες νὰ λέγῃ ὅτι ἂν τὸ μυστικὸν ὅπερ ἐγίνωσκεν ἡ 'Αννα Κάδερικ ἀπεκαλύπτετο, θὰ κατεστρέφετο αὐτὸς καὶ τὸ μέλλον του;

— Ναί, ναί! τὸν ἤκουσα νὰ λέγῃ πάντα ταῦτα.

— Λοιπὸν, Μαριάννα, ἀφοῦ ἀποτύχω-
σιν ὅλα τὰ λοιπὰ μέσα, θὰ κατορθώσω νὰ μάθω αὐτὸ τὸ μυστικόν. Καὶ σήμερον ἀκόμη κατέχομαι ὑπὸ τῆς παλαιᾶς μου δεσπομονίας. 'Επιμένω λέγων ὅτι ἡ Λευκοφόρος ἐξάσκει ἀκόμη, ὡς νὰ ἦτο ζῶσα, τὴν ἐπιρροὴν τῆς ἐπὶ τῆς ζωῆς ἡμῶν τῶν τριῶν. Τὸ τέρμα εἶνε προωρισμένον καὶ φερόμεθα πρὸς αὐτό· ἀπὸ τοῦ τάφου, ἔνθα ἀναπαύεται ἡ 'Αννα Κάδερικ, ἐξακολουθεῖ ἀκόμη νὰ μᾶς δεικνύῃ τὸν δρόμον.

Β'

'Η διήγησις τῶν πρώτων ἐκδρομῶν μου εἰς Χαμφίαρ ἔσται ὅσον τὸ δυνατόν σύντομος.

'Ανεχώρησα ἐκ Λονδίνου λίαν ἑνωρίς καὶ οὕτω ἐντὸς τῆς πρωῒας ἀφικόμεν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κυρίου Δάουσον. 'Η συνδιασκεψίς μας, καθόσον ἀφορᾷ εἰς τὸν κύριον σκοπὸν τῆς ἐπισκέψεώς μου, δὲν ἀπέληξεν εἰς ἀποτέλεσμα ἱκανοποιούν με.

Εἰς τὰ βιβλία τοῦ κυρίου Δάουσον ἐσημειοῦτο πότε ἐπανελάβε τὰς ἐπισκέψεις του εἰς τὴν δεσποινίδα Χάλκομβ· ἀλλ' ἐκ τῆς ἡμερομηνίας ταύτης δὲν ἠδύνατο νὰ ὀρίσθῃ ἡ προγενέστερα ἡμερομηνία τῆς ἀναχωρήσεως τῆς Λαύρας, ἄνευ τῆς ἀπαιτήτου διὰ τὸν τοιοῦτον ὑπολογισμὸν συνδρομῆς τῆς κυρίας Μίτσελσον, ἣν ἐγίνωσκον ἀνίκανον νὰ μᾶς παράσχῃ τοιαύτην συνδρομὴν. Δὲν ἠδύνατο αὕτη νὰ ἐνθυμηθῇ — καὶ τίς ἄλλως τε θὰ ἠδύνατο τοιοῦτό τι ἐν παρομοίᾳ περιπτώσει; — πόσαι ἡμέραι ἀκριβῶς παρῆλθον ἀπὸ τῆς ἀναχωρήσεως τῆς κυρίας Κλάυδ καὶ τῆς ἐπακλήψεως τῶν ἐπισκέψεων τοῦ ἱατροῦ. 'Ητο σχεδὸν βεβαία ὅτι ἀνήγγειλε τὴν ἀναχώρησιν ταύτην εἰς τὴν δεσποινίδα Χάλκομβ τὴν ἐπαύριον τῆς ἡμέρας καθ' ἣν συνέβη, ἀλλὰ δὲν ἠδύνατο νὰ ὀρίσῃ τὴν ἡμερομηνίαν τῆς ἀνακοινώσεώς της, οὔτε νὰ ὀρίσῃ τὴν προηγουμένην ἡμέραν ἐκεῖνης καθ' ἣν ἡ κυρία Κλάυδ ἀνεχώρησεν εἰς Λονδίον. Οὔτε ἠδύνατο, ἔστω καὶ ὡς ἐγ-
γιστα, νὰ ὀρίσῃ τὸ διάστημα τὸ παρελθὼν ἀπὸ τῆς ἀναχωρήσεως τῆς κυρίας της, μέχρι τῆς παραλαβῆς τῆς ἄνευ ἡμερομηνίας ἐπιστολῆς τῆς κυρίας Φόσκου. Τέλος ὡσεὶ πρὸς συμπλήρωσιν πασῶν αὐτῶν τῶν σκεπτικῶν δυσκολιῶν, ὁ ἱατρὸς ἀσθενῶν κατὰ

τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, παρέλειψε νὰ σημειώσῃ, κατὰ τὸ σῆμα, τὴν ἡμέραν τῆς ἐβδομάδος καὶ τοῦ μηνὸς καθ' ἣν ὁ κηπουρὸς τοῦ Μπλάκ-οὐάτερ-Πάρκ ἤλθε διὰ νὰ τῷ διαβιβάσῃ τὴν παραγγελίαν τῆς κυρίας Μίτσελσον.

'Απελπισθεὶς ὡς ἐκ τούτου νὰ ἐπιτύχω συνδρομὴν τινὰ παρὰ τοῦ ἱατροῦ Δάουσον πρὸς ἀνακάλυψιν τοῦ ποθομένου, ἀπεφάσισα νὰ δοκιμάσω εἰ δυνατόν νὰ ἐξακριβώσω ἀσφαλῶς τὴν ἡμερομηνίαν τῆς ἀφίξεως τοῦ σὶρ Πέρσιβαλ εἰς Νοούλσβαρυ.

'Αλλ' ἡ κακὴ τύχη, φαίνεται, μὲ κατεδίωκεν! Φθάσας εἰς Νοούλσβαρυ, εὗρον τὸ ξενοδοχεῖον κεκλεισμένον. Εἰς ὅλα τὰ μέρη τῶν τοίχων αὐτοῦ ἦσαν μεγάλαι ἀγγεῖαι ἀναγγέλουσαι τὴν προσεχῆ αὐτοῦ ἐκποίησιν. Μοὶ εἶπον ὅτι ἔνεκα τῆς μεγάλης σιδηροδρομικῆς κινήσεως δὲν ἠδύνατο νὰ συντηρηθῇ, διότι τὸ παρὰ τὸν σταθμὸν ξενοδοχεῖον ἀπερρόφα ὅλην αὐτοῦ τὴν πελατεῖαν. Τὸ ξενοδοχεῖον λοιπὸν εἰς ὃ κατῆλθεν ὁ σὶρ Πέρσιβαλ, εἶχε παύσει τὰς ἐργασίας του πρὸ δύο ἐβδομάδων, ὁ δὲ ἰδιοκτήτης αὐτοῦ εἶχεν ἀπέλθει τῆς πόλεως, συμπαραλαβὼν μετ' ἐαυτοῦ ὅσα ἐκέκτητο, δὲν ἠδυνήθη δὲ νὰ ἐπιτύχω παρὰ τινος ἀκριβεῖς πληροφορίας περὶ τῆς νέας διαμονῆς του. Τέσσαρα ἄτομα πρὸς ἃ ἀλληλοδιαδόχως ἀπετάθην, μοὶ παρέσχον τέσσαρας διαφορετικὰς ἐξηγήσεις περὶ τοῦ σκοποῦ καὶ τῶν σχεδίων τοῦ ἰδιοκτήτου, ἀπερχομένου ἐκ Νοούλσβαρυ.

Μοὶ ἀπέμενον ἀκόμη ὥραι τινες διαθέσιμοι πρὸ τῆς διαβάσεως τῆς τελευταίας διὰ τὸ Λονδίον ἀμαξοστοιχίας, ἐνοικιάσας δὲ ἀμαξὴν ἐν τῷ σταθμῷ τοῦ Νοούλσβαρυ, ἐπέστρεψα ἐν Μπλάκ-οὐάτερ Πάρκ, προθυθεμένος νὰ ἐρωτήσω τὸν κηπουρὸν καὶ τὸν θυρωρὸν. 'Αν καὶ αὐτοὶ δὲν ἦσαν ἱκανοὶ νὰ μὲ πληροφορήσωσι, θὰ εὐρισκόμεν ἐπὶ τοῦ παρόντος ἐσπερημένους παντὸς μέσου καὶ ἄλλο τι δὲν μοὶ ἀπέμενε παρὰ νὰ ἐπιστρέψω εἰς τὴν πόλιν.

Εἰς ἀπόστασιν ἐνὸς περίπου μιλίου ἀπὸ τοῦ πύργου ἀπέπεμψα τὴν ἀμαξάν, ὁδηγούμενος δὲ ἐκ τῶν πληροφοριῶν ἃς μοὶ ἔδωκεν ὁ ἀμαξηλάτης, διηυθύνθη μόνος πρὸς τὸν πύργον.

Καθ' ἣν στιγμὴν εἰσπηρόμην εἰς τὴν κυρίαν ὁδὸν καταλείπων τὴν ἀτραπὸν, εἶδον ἄνθρωπον τινὰ κρατοῦντα ὁδοπορικὸν σάκκον, ὅστις βήματα ταχεῖ, προηγούμενος ἐμοῦ, διηυθύνετο πρὸς τὸν οἰκίσκον τοῦ θυρωροῦ. 'Ητο βραχύσωμος, ἔφερεν ἱμάτια μελανὰ, παλαιὰ καὶ ἐφθαρμένα καὶ πῖλον πλατύγυρον εἰς τὴν κεφαλὴν. 'Εξ ὧν ἠδυνήθη νὰ εἰκάσω, θὰ ἦτο κανεὶς ὑπάλληλος δικηγορικῷ γραφείου· ἔσταμάτησα ἀμέσως ἐπ' ὀλίγον διὰ ν' ἀφήσω μεγαλειτέρην ἀπόστασιν μετὰ αὐτοῦ καὶ ἐμοῦ. Δὲν μὲ εἶχεν ἀκούσει καὶ ἐξακολουθῆσε προχωρῶν, γενόμενος ἀφαντος μακρὰν, χωρὶς νὰ στρέψῃ ὀπίσω τὴν κεφαλὴν. 'Ὅτε μετ' ὀλίγον εἰσῆλθεν εἰς τὸν περιβόλον τοῦ πύργου ἐκπταξας εἰς τὰ πέριξ ἀναζητῶν αὐτόν, ἀλλ' ἐπὶ ματαίῳ. Εἶχε βεβαίως εἰσέλθει εἰς τὸν πύργον.

Δύο γυναῖκες εὐρίσκοντο εἰς τὸν οἰκί-

σκον. Μία ἐξ αὐτῶν ἦτο ἡλικιωμένη τὴν ἄλλην ἀνεγνώρισα ἀμέσως ἐκ τῆς περιγραφῆς, ἣν μοι εἶχε κάμει περὶ αὐτῆς ἡ Μαριάννα· ἐνόησα ὅτι ἦτο ἡ Μαργαρίτα Πόρτσερ.

Εὐθὺς ἠρώτησα ἐὰν ὁ σὶρ Πέρσιβαλ εὐρίσκετο κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν εἰς τὸν πύργον, καὶ μετὰ τὴν ἀρνητικὴν αὐτῶν ἀπάντησιν, ἐζήτησα πληροφορίας περὶ τῆς ἐποχῆς καθ' ἣν ἀπῆλθεν. Ἄλλ' ἀμφοτέραι αἱ γυναῖκες δὲν εἴξευρον ἄλλο τι νὰ μοι εἰπωσιν εἰμὴ ὅτι εἶχεν ἀναχωρήσει κατὰ τὸ θέρος. Μόνον μειδιάματα ἡλίθια ἠδυνήθην νὰ ἐπιτύχω παρὰ τῆς Μαργαρίτας Πόρτσερ, ἥτις μὲ προσέδλεπε σείουσα τὴν κεφαλὴν. Ἡ γραῖα ἦτο νοσηρονεστέρα, μετὰ τινὰς δὲ προσπαθείας ἐξηνάγκασα αὐτὴν νὰ μοι ὁμιλήσῃ περὶ τῆς ἀναχωρήσεως τοῦ σὶρ Πέρσιβαλ καὶ περὶ τοῦ αἰφνιδίου τρόμου, ὃν ἡσθάνθη ἕνεκα τῆς περιστάσεως ἐκείνης. Ἐνεθυμεῖτο καλλιστα ὅτι ὁ κύριός της τὴν ἀφύπνισεν αἴφνης τὴν νύκτα, ἐνεθυμεῖτο ἐπίσης ὅτι ἐτρόμαξεν ἐκ τῶν βλασφημιῶν τοῦ ἄλλὰ τὸ νὰ ἐνθυμηθῇ ἀκριβῶς τὴν ἡμέραν καθ' ἣν συνέβησαν ταῦτα ἡτό τι, ὡς ἀφελῶς ἔλεγεν ἡ ἀγαθὴ γυνή, ἀνώτερον τῶν δυνάμεων της.

Ἀπομακρυνθεὶς τοῦ οἰκίσκου, εἶδον τὸν κηπουρὸν ἐργαζόμενον ἐκεῖ πλησίον. Κατ' ἀρχὰς ὅτε τῷ ἀπέτεινα τὸν λόγον, ἐφάνη παρατηρῶν με μετὰ τινος δυσπιστίας, ἀφοῦ ὅμως προέβλεπον τὸ ὄνομα τῆς κυρίας Μίτσελσον καὶ τῷ ἀπέτεινα κολακευτικὸν ὑπαινιγμόν, ἐπέισθη νὰ συνάψῃ μετ' ἐμοῦ συνομιλίαν. Ἀνωφελὲς εἶνε ν' ἀναφέρω τὴν συνδιάλεξίν μας· καὶ ἡ νέα μου αὕτη ἀπόπειρα πρὸς ἐξιχνίασιν τῆς ἡμερομηνίας δὲν ἀπέβη ἐπιτυχέστερα τῶν λοιπῶν. Ὁ κηπουρὸς ἐνεθυμεῖτο ὅτι εἶχεν ἀναχωρήσει ἐφ' ἀμάξης τὴν νύκτα, ἐντὸς βεβαίως τοῦ Ἰουλίου, κατὰ τὴν τελευταίαν δεκαπενθήμεριαν ἢ κατὰ τὸ τελευταῖον δεκαήμερον τοῦ μηνός. Ἄλλο τι δὲν ἐγίνωσκεν.

Ἐνῶ συνομιλοῦμεν ἀκόμη, εἶδον τὸν μελανεῖμονα ἄνδρα τὸν φέροντα τὸν πλατύγυρον πῖλον ἐξεληθόντα τῆς οἰκίας καὶ σταματήσαντα εἰς μικρὰν ἀφ' ἡμῶν ἀποστασιν ὅπως μᾶς παρατηρήσῃ.

Υποψίαί τινές, ὡς πρὸς τὴν ἀποστολὴν τοῦ ἀγνώστου αὐτοῦ εἰς Μπλάκ-ούατερ-Πάρκ μοι εἶχον ἤδη ἐπέλθει εἰς τὸν νοῦν, καὶ αἱ υποψίαί ἐγένοντο τότε βασιμώτεραι. Ὁ κηπουρὸς δὲν ἠδύνατο—ἢ δὲν ἠθέλησε—νὰ μοι εἴπῃ τίς ἦτο ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος, ἀπεφάσισα δὲ νὰ ἐξομολύω τὸ ζήτημα εἰ δυνατόν, ἀποτεινόμενος καὶ συνομιλῶν μετ' αὐτοῦ. Ἡ ἀπλουστερά τῶν ἐρωτήσεων, ἣν ὡς ξένος ἠδυνάμην νὰ τῷ ἀποτείνω, ἦτο νὰ πληροφορηθῶ ἂν ἦτο ἐπιτετραμμένον εἰς τοὺς ξένους νὰ ἐπισκεφθῶσι τὸν πύργον. Διηυθύνθη παύραυτα πρὸς αὐτὸν καὶ τῷ ἀπέτεινα τὴν ἐρώτησιν ταύτην.

Ἐκ τῆς φυσιογνωμίας καὶ τοῦ ἥθους του οὐδαμῶς ἀμφέβαλα ὅτι ἐγίνωσκε καλλιστα τίς ἦμην, ἐνόησα δὲ ὅτι ἐπεζήτην νὰ μ' ἐξερεθίσῃ καὶ νὰ προκαλέσῃ ἐριδία

μεταξὺ ἡμῶν. Ἡ ἀπάντησίς του ἦτο ἀρκετὰ αὐθάδης, ὥστε νὰ ἐπιφέρῃ τὸ τοιοῦτο ἀποτέλεσμα, ἂν ἐγὼ δὲν εἶχον σταθερὰν ἀπόφασιν νὰ μείνω ἀπαθής. Ἐπομένως ἀντέταξα ἀδιάσειστον ἀταραξίαν· ἐζήτησα συγγνώμην διὰ τὴν ἀκούσιον ἀδιακρίσιαν μου—ἦν ἐκεῖνος ἀπεκάλει ἐγκλημα—καὶ ἀπῆλθον. Ἡ ἐπὶ τοῦ προκειμένου γνώμη μου ἦτο σαφής καὶ ἀκριβεστάτη. Ἀφοῦ ἀνεγνωρίσθην ἐξερχόμενος ἐκ τοῦ γραφείου τοῦ κυρίου Κάυλ, εἰδοποιήθη προφανῶς ὁ σὶρ Πέρσιβαλ περὶ τῆς ἐν Λονδίνῳ παρουσίας μου, ἐπέμφθη δὲ ὁ ἄγνωστος εἰς τὸν πύργον ἐπιτήδης, διότι εἶχε προῖδει ὅτι ἀναποφεύκτως θὰ μετέβαινον ὅπως περιῶ εἰς ἐρεῦνας κατὰ τὰ περὶ χώρα ἐκεῖνα. Ἄν τῷ παρεῖχον ἔστω καὶ τὴν ἐλαχίστην ἀφορμὴν ὅπως μὲ καταμνήσῃ εἰς τὴν δικαστικὴν ἀρχήν, ἢ ἐπέμβασιν ταύτης θὰ ἐχρησίμευεν ἀναντιρρήτως εἰς τὸ νὰ ἐμποδίσῃ προσωρινῶς τὰς ἐρεῦνας μου καὶ νὰ μὲ ἀποχωρίσῃ ἐπὶ τινὰ χρόνον ἀπὸ τῆς Μαριάννας καὶ τῆς Λαύρας.

Ἀνέμενον νὰ μὲ κατασκοπεύσωσι καὶ καθ' ὁδὸν ἀπὸ τοῦ Μπλάκ-ούατερ-Πάρκ μέχρι τοῦ σταθμοῦ, ὅπως μὲ κατεσκόπευον καὶ ἐν Λονδίνῳ τὴν προτεραιάν· ἄλλὰ δὲν ἠδυνήθην νὰ βεβαιωθῶ ἂν πράγματι μὲ παρακολουθεῖ τις ἢ ὄχι. Ἰσῶς ὁ μελανεῖμων διέθετε πρὸς τοῦτο μέσκα ἄτινα ἠγνόουν. Βεβαίως ὅμως ἔμενεν ἀόρατος δι' ἐμέ, ὄχι τόσο κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ταξιδίου μου ὅσον τὴν ἐσπέραν ἐν Λονδίνῳ, ἀφοῦ κατήλθον εἰς τὸν σταθμόν. Ἐπείστροφά περὶ εἰς τὴν κατοικίαν μας, φροντίσας πρὶν κρούσω τὴν θύραν νὰ διέλθω διὰ τῆς ἐρημοτέρας τῶν πέραξ ὁδῶν, ὅπου πολλὰκις ἐστάθην αἴφνης καὶ παρετήρησα ὀπισθέν μου. Εἰς τὴν Κεντρῶν Ἀμερικὴν ἔμαθα νὰ χρησιμοποιοῦ τὸ στρατήγημα τοῦτο κατὰ τῶν δολίων ἐπιθέσεων, ὑφ' ὧν συχνάκις οἱ ἐκεῖ ζῶντες ἀπειλοῦνται· τὸ ἔθετον δὲ εἰς ἐνέργειαν ἐκ νέου πρὸς τὸν αὐτὸν σκοπὸν, ἀλλὰ μετὰ μεγαλειτέρων ἔτι προφυλάξεων ἐντὸς τῆς πεπολιτισμένης μεγαλοπόλεως!

Κατὰ τὴν ἀπουσίαν μου οὐδὲν συνέβη τὸ δυνάμενον νὰ ἐκφοβίσῃ τὴν Μαριάνναν. Μοὶ ἀπηύθυνε πολλὰς ἐρωτήσεις περὶ τῆς ἐκβάσεως τῆς ἐκδρομῆς μου, ὅτε δὲ τῇ διηγήθην τὰ διατρέξαντα, δὲν ἠδυνήθη ν' ἀποκρύψῃ τὸν θαυμασμόν, ὃν τῇ προῦξενεῖ ἡ ἀδιαφορία μετ' ἧς τῇ ἐξέθετον τὴν ἀποτυχίαν πασῶν τῶν μέχρις ὥρας ἐρευνῶν μου.

Τὸ ἀληθὲς ὅμως, εἶνε ὅτι ἡ λυπηρὰ ἐκβασίς τῆς ἀποπείρας μου δὲν μὲ κατέβλεπε ποσῶς. Τὴν ἐπεχείρησα μόνον καὶ μόνον ἐκ καθήκοντος, ἐνδομύχως ὅμως οὐδὲν ἠλπίζον ἀποτέλεσμα. Ἡ ψυχικὴ μου κατάστασις ἦτο τοιαύτη κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν, ὥστε ἡσθάνθη εἰδός τι ἀνακουφίσεως βλέπων ὅτι ὁ ἀγὼν περιωρίζετο πλέον μετὰξὺ ἐμοῦ καὶ τοῦ σὶρ Πέρσιβαλ Κλάυδ, περιωρίζετο εἰς ἀπλὴν ἀντιπαράθεσιν τῶν δυνάμεων ἐκατέρου ἡμῶν. Μεταξὺ τῶν ἄλλων παρακινούντων με αἰτίων, ἀσυγκρίτῳ τῷ λόγῳ ἀγαθοτέρων, ἀνεμειγνύετο καὶ τραχεῖά τις ἐπιθυμία ἐκδικήσεως, ὁμολογῶ ὅτι ἡσθάνομην ἀληθῆ

χαρὰν ἀναλογιζόμενος ὅτι ὁ ἀσφαλέστερος τρόπος, ὁ μόνος τρόπος πρὸς ἐξυπηρέτησιν τῶν συμφερόντων τῆς Λαύρας, ἦτο νὰ κατορθώσω νὰ ἔχω ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν μου τὸν ἄθλιον ὅστις τὴν ἐνυμφεύθη.

Ἄν ἀφ' ἐνὸς ἀναγκάζωμαι ν' ἀναγνωρίσω ὅτι δὲν εἶχα δύναμιν ἐπαρκῆ ν' ἀπαλλάξω τὴν διαγωγὴν μου ἀπὸ τὴν ἐπίδρασιν τῶν φιλεκδικῶν αὐτῶν ὁρμῶν, δύναμαι ἀφ' ἑτέρου ἐν πάσῃ εὐλικρινείᾳ νὰ προσαγάγω περὶ ἐμοῦ ἄλλην τινὰ εὐνοϊκωτάτην μαρτυρίαν. Καμμία ἀγενὴς ἰδιοτελὴς ἰδέα ἀφορῶσα εἰς τὰς σχέσεις αἰτινὲς ἠδύναντο πιθκνόν εἰς τὸ μέλλον νὰ προκύψωσι μετὰξὺ ἐμοῦ καὶ τῆς Λαύρας ἢ εἰς ἀτομικὰ καὶ κρυφία κέρδη, ἄτινα ἠδυνάμην ν' ἀρυσθῶ ἐκ τοῦ σὶρ Πέρσιβαλ, ἀφοῦ ἤθελον κρατῆ αὐτὸν ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν μου, δὲν μοι ἐπῆλθεν εἰς τὸν νοῦν. Οὐδέποτε εἶπον κατ' ἐμαυτόν: Ἄν θριαμβεύσω, μία τῶν συνεπειῶν τῆς νίκης μου ἔσται νὰ καταστήσω τὸν σύζυγόν της ἀνίκανον νὰ μοι ἀρπάσῃ εἰς τὸ ἐξῆς τὴν γυναῖκα ἣν ἀγαπῶ. Δὲν ἐσκεπτόμην περὶ αὐτῆς, οὐδ' ἐζήταζον τὸ μέλλον ἐμπορούμενος ἐκ τοιούτων σκέψεων. Αἱ ἀλλοιώσεις, αἰτινὲς εἶχον μεταβάλλει αὐτὴν ἐξ ὁλοκλήρου σχεδόν, καθίσταν τὸν ἑρωτὰ μου ἀφιλοκερδῆ καὶ τὸν περιωρίζον εἰς ἀπλὴν φιλοστοργίαν, εἰς ἐγκάρδιον οἶκτον, οἷον ἠδύνατο νὰ αἰσθανθῇ δι' αὐτὴν πατὴρ ἢ ἀδελφός. Ὁ Θεὸς γινώσκει ὅτι αἱ ἐλπίδες μου ἔσταν μάταια μέχρι τῆς ἡμέρας καθ' ἣν θ' ἀνέκτα πλήρεις τὰς ἡθικὰς καὶ σωματικὰς της δυνάμεις. Ὁ μόνος μου πόθος, ἡ μόνη μου ἐλπίς ἦτο νὰ ἐπκνίδω αὐτὴν ὑγιᾶ καὶ εὐδαίμονα ὡς ἄλλοτε, νὰ τὴν ἴδω ῥίπτουσαν ἐπ' ἐμοῦ τὸ ἀγαθόν της βλέμμα, νὰ τὴν ἀκούσω νὰ μοι ὁμιλῇ ὡς ἄλλοτε.

Δὲν γράφω τὰς παρούσας γραμμὰς παρακινούμενος ἐκ ματαιοδοξίας. Περισκοπῶ τινὲς τῆς διηγήσεως θὰ προκαλέσωσι μετ' οὐ πολὺ τὴν κρίσιν τῶν ἄλλων ἐπὶ τῆς διαγωγῆς μου. Δίκαιον λοιπὸν καὶ ἀναγκαῖον εἶνε νὰ ἐκθέσω πρότερον πᾶν ὅ,τι ἀγαθὸν ἢ πονηρὸν ὑπάρχει ἐν ἐμοί.

Τὴν πρωῒαν τῆς ἐπομένης ἀπὸ τῆς ἐπιστροφῆς μου εἰς Χαμφιάρ ἡμέρας, προσεκάλεσα τὴν Μαριάνναν εἰς τὸ σπουδαστήριόν μου, τῇ ἐξέθηκα δὲ τὸ σχέδιόν μου ὅπως τὸ εἶχα μελετήσει, τὸ ἀφορῶν εἰς τὴν προσβολὴν τοῦ μόνου τρωτοῦ μέρους τοῦ βίου τοῦ σὶρ Πέρσιβαλ.

Ἐπρεπε πρὸ πάντων, διὰ νὰ γεινώμεν κύριοι τοῦ μυστικοῦ, νὰ διευκρινίσωμεν τὸ ἀνεξιχνίαστον ἕως τότε εἰς ὅλους καὶ εἰς ἕκαστον ἐξ ἡμῶν μυστήριον τῆς Λευκοφόρου. ἠδυνάμεθα ν' ἀποπειραθῶμεν νὰ τὸ ἀνακαλύψωμεν, διὰ τῆς συνδρομῆς τῆς μητρὸς τῆς Ἄννης Κάδερικ. Ἀλλὰ κανὲν ἄλλο μέσον δὲν εἶχον νὰ πείσω τὴν κυρίαν Κάδερικ νὰ ὁμιλήσῃ ἢ νὰ ἐνεργήσῃ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, ἐκτὸς ἂν πρότερον δὲν κατάρθουν νὰ ἀνακαλύψω πρὸ πάντων ἄλλου τοιαῦτα ἢ τοιαῦτα περιστατικά, ἀναγόμενα εἰς τὸν οἰκογενειακὸν της βίον, ἄτινα παρὰ μόνης τῆς κυρίας Κλέμεντς ἠδυνάμην νὰ ἐπιτύχω. Ἀφοῦ ἐπὶ πολὺ ἐσκέφθην, ἐπέισθην ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰρχίσω τὴν

νέαν μου έρευναν, εἰμὴ ἀφοῦ ἤθελον συνομιλήσει μετὰ τῆς πιστῆς φίλης καὶ προστάτιδος τῆς Ἀννῆς Κάδερικ.

Ὡστε ἡ πρώτη δυσκολία ἦτο ἡ ἀνεύρεσις τῆς κυρίας Κλέμεντς.

Ἡ Μαριάννα, μετὰ τῆς συνήθους αὐτῆς ἐτοιμότητος, μοὶ ὑπηγόρευσε τὸ μέσον δι' οὗ ἠδυνάμεθα νὰ φθάσωμεν εἰς τὸ ποθοῦμενον ἀποτέλεσμα διὰ τῆς ἀπλουστερίας καὶ καλλιτέρας ὁδοῦ. Μοὶ προέτεινε νὰ γράψῃ εἰς τὴν μικρὰν παρὰ τὸ Λίμμεριτζ ἔκφυλιν Τόδδς - Κόρνερ, περὶ ἧς ἄλλοτε ἐγένετο λόγος, διὰ νὰ πληροφορωμεν ἂν κατὰ τοὺς παρελθόντας τελευταίους μῆνας ἡ κυρία Κλέμεντς εἶχεν ἀναγγεῖλαι τι περὶ τὴν κατ' αὐτὴν εἰς τὴν κυρίαν Τόδδ. Οὐδεὶς ἡμῶν ἐγίνωσκε πῶς ἠδυνήθη ἡ κυρία Κλέμεντς ν' ἀποχωρισθῇ ἀπὸ τῆς ἀτυχοῦς αὐτῆς προστατευμένης· μετὰ τὸν ἀποχωρισμὸν ὅμως βεβαίως θὰ εἶχεν ἐπέλθῃ εἰς τὸν νοῦν τῆς κυρίας Κλέμεντς ν' ἀναζητήσῃ τὴν ἀπολεσθεῖσαν νεάνίδα, καὶ νὰ ζητήσῃ περὶ αὐτῆς πληροφορίας ἀποτετιομένη κυρίως εἰς τὸ μέρος ὅπερ ἐγίνωσκεν ὅτι κατ' ἐξοχὴν προὔτιμα, τουτέστι εἰς τὰ περίχωρα τοῦ Λίμμεριτζ. Ἐνόησα πάραυτα ὅτι ἡ πρότασις τῆς Μαριάννας, εἶχε πολλὰς πιθανότητας ἐπιτυχίας· ὅθεν διὰ τοῦ ταχυδρομείου τῆς ἰδίας ἐκείνης ἡμέρας ἡ Μαριάννα ἔγραψε πρὸς τὴν κυρίαν Τόδδ.

Ἐνῶ ἀνεμένομεν τὴν ἀπάντησιν, παρεκάλεσα τὴν Μαριάνναν νὰ μοὶ διηγηθῇ ὅλας, τὰς λεπτομερείας, ὅσας αὐτὴ εἶχε συναΐξει περὶ τῆς καταγωγῆς τοῦ σίρ Πέρσιβαλ καὶ τῶν πρώτων ἐτῶν τῆς ζωῆς του. Μοὶ διηγήθη τὰ πάντα ὡς ἑξῆς, εἶχεν ὅμως λόγους νὰ πιστεύῃ ὡς ἀληθὴ τὰ ὀλίγα περιστατικά, ἅτινα ἀνεπιφυλάκτως μοὶ ἀνεκοίνωσεν.

Ὁ σίρ Πέρσιβαλ ἦτο υἱὸς μονογενῆς. Ὁ πατὴρ του σίρ Φήλιξ Κλάυδ ἐγένετο θυμὰ ἀπὸ τῆς γεννήσεώς του φοβεροῦ δυστυχήματος, ἐξ οὗ ἀπέμεινε διὰ παντὸς παραμεμορφωμένος. Διὰ τοῦτο ἡ νεότης του πᾶσα διέρρευεν ἐν ἀπολύτῳ σχεδὸν μονώσει. Εὐρίσκων μόνον ἡδονὴν ἐν τῇ σπουδῇ τῆς μουσικῆς, ἐνυμφεύθη τέλος γυναῖκα τινα ἔχουσαν τὰς αὐτὰς ὁρῆσεις, καὶ ἦτις ἐφημιζέτο ὡς δεδοκιμασμένη καλλιτέχνις. Ἐννεαρῶ εἰσέτι ἡλικίᾳ ἐκληρονόμησε τὴν κυριότητα τοῦ Μπλάκ - οὐάτερ-Πάρκ, ἀφοῦ δὲ καθιδρύθησαν ἐν αὐτῷ, οὔτε αὐτὸς οὔτε ἡ σύζυγός του προσεκάλεσάν τινα τῶν περιούκων εἰς τὸν οἶκον των, καὶ οὐδεὶς πάλιν ἐκ τούτων προσεπάθησε νὰ τοὺς πείσῃ νὰ παραιτήσων τὸν ἀπομεμονωμένον βίον, ἐκτὸς ἐνὸς καὶ μόνου, ὅστις ὑπῆρξεν ὀλεθρία ἐξαίρεσις, ἦτο δὲ οὗτος ὁ ἐφημέριος τῆς ἐνορίας.

Ὁ ρηθεὶς ἐφημέριος ἦτο ἡ χειροτέρα ὑπόστασις τοῦ εἶδους τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων, οἵτινες πράττουσι τὸ κακὸν χωρὶς νὰ ἔχωσι περὶ τούτου συνειδήσιν. Ἀκούσας ὅτι ὁ σίρ Φήλιξ περὶ τῶν σπουδᾶς του ἀπῆλθε τοῦ Πανεπιστημίου χαίρων φήμην ἐπαναστάτου ὡς πρὸς τὰς πολιτικὰς ιδέας, συνεπέρανεν εὐσυνειδήτως ὅτι τὸ καθήκον του αὐστηρῶς υποχρέου

αὐτὸν ὅπως προσκαλέσῃ τὸν κύριον τοῦ πύργου νὰ παρευρεθῇ εἰς τὴν ἐκκλησίαν καὶ ν' ἀκούσῃ τὰς ἱερὰς διδασχάς. Ὁ σίρ Φήλιξ ὠργίσθη σφόδρα διὰ τὴν παρέμβασιν, τὴν ἐξ ἀγαθοῦ μὲν σκοποῦ προσερχομένην, ἀλλ' ἄκαιρον καὶ ἀδιάκριτον, τοῦ ἱερέως, ἀπήντησε δὲ εἰς αὐτὴν δημοσίᾳ μετὰ τῶν χυδαίων ὕβρεων, ὥστε αἱ εἰς τὰ περίχωρα κατοικοῦσαι οἰκογένειαι ἐξεδήλωσαν πρὸς αὐτὸν δι' ἐπιστολῶν τὴν ἀγανάκτησίν των, καὶ αὐτοὶ δὲ οἱ ἐνοικιασταὶ καὶ ἐργάται τῶν κτημάτων τοῦ Μπλάκ - οὐάτερ ἐξέφρασαν τὴν δυσανεκτικὴν των μετὰ πάσης τῆς δυνατῆς αὐτοῖς σφοδρότητος. Ὁ βρωμέτος ὅστις οὐδ' ὅλως ἐκ τῆς ἐν τῇ ἐξοχῇ διαμονῆς, οὐδεμίαν ἔτρεφε στοργὴν πρὸς τὸν τόπον ἐκεῖνον καὶ τοὺς κατοικοῦντας ἐν αὐτῷ, ἐδήλωσεν ὅτι ἡ ἐν Μπλάκ - οὐάτερ κοινωνία δὲν θὰ ἐλάμβανεν εἰς τὸ ἐξῆς ἄλλην ἀφορμὴν νὰ ἐπιτεθῇ κατ' αὐτοῦ καὶ ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἀνεχώρησεν ἐκεῖθεν.

Μετὰ βραχεῖαν διατριβὴν ἐν Λονδίνῳ ἀπῆλθε μετὰ τῆς συζύγου του εἰς τὴν ἡπειρωτικὴν Εὐρώπην, ὁποῦ οὐδέποτε πλέον ἐπέστρεψαν ἀμφοτέρω εἰς Ἀγγλίαν. Διέτριψαν ἐν Γαλλίᾳ ἐπὶ τινα χρόνον καὶ κατόπιν διακρῶς ἐν Γερμανίᾳ, ἐξακολουθοῦντες αὐστηρῶς νὰ διάγωσι τὸν αὐτὸν ἀπομεμονωμένον βίον, τὸν καταστάντα ἀναγκαῖον εἰς τὸν σίρ Φίληκα, ὡς ἐκ τῆς συναισθησεως τῆς σωματικῆς αὐτοῦ παραμορφώσεως. Ὁ μόνος αὐτῶν υἱὸς Πέρσιβαλ, γεννηθεὶς ἐν τῷ ἐξωτερικῷ, ἀνετράφη αὐτόθι καὶ ἐξεπαιδεύθη ὑπὸ ἰδιαιτέρων διδασκάλων. Κατ' ἀρχὰς ἀπώλεσε τὴν μητέρα του, τὸ δὲ 1825 ἢ 1826 ἀπεβίωσε καὶ ὁ σίρ Φήλιξ. Ἀπαξ ἡ δις πρὸ τῆς ἐποχῆς ταύτης ὁ σίρ Πέρσιβαλ μετέβη εἰς Ἀγγλίαν, ἀπλῶς ὡς νέος, περιηγούμενος πρὸς συμπλήρωσιν τῶν γνώσεών του· αἱ μετὰ τοῦ μακαρίτου κυρίου Φαίρλη σχέσεις του ἀρχὴν ἔσχον μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς του. Αἱ σχέσεις αὗται ἐγένοντο τάχιστα στενότεραι, ἂν καὶ ὁ σίρ Πέρσιβαλ κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν σπανιώτατα μετέβαινεν εἰς Λίμμεριτζ - Χάουζ. Ὁ κύριος Φρίδερικος Φαίρλη τὸν συνήντησεν ἀπαξ ἡ δις μόνον· εὐρισκόμενον μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του Φιλίππου· ἀλλ' οὔτε κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν, οὐδ' ὕστερότερον ἔσχεν ἐπίσημην μετ' αὐτοῦ πολὺ. Ὡστε ὁ μόνος πράγματι στενὸς φίλος, ὃν ὁ σίρ Πέρσιβαλ ἐκείνην τὴν ἐποχὴν εἶχε, ἦτο ὁ πατὴρ τῆς Λαύρας.

Αὗται ἦσαν αἱ πληροφορίες ἃς μοὶ ἀνεκοίνωσεν ἡ Μαριάννα. Ἐξ αὐτῶν οὐδὲν πραγματικὸν ὄφελος ἠδυνάμην νὰ ἀρυσθῶ διὰ τὸ σχέδιον τῆς ἐνεργείας μου, ἔλαβον ὅμως ἀκριβῆ σημείωσιν αὐτῶν, ἔχων ὑπ' ὄψιν ὅτι ἦτο ἐνδεχόμενον νὰ μοὶ φανῶσιν ὠφελιμώτεροι εἰς τὸ μέλλον.

Ἡ ἀπάντησις τῆς κυρίας Τόδδ—διευθυνηθεῖσα κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν μας εἰς ταχυδρομικὸν γραφεῖον κείμενον ἀπώτατα τῆς κατοικίας μας—εἶχε φθάσει ἤδη ὅτε παρουσιάσθη νὰ τὴν παραλάβω. Αἱ πιθανότητες, αἵτινες ἔως τότε ἦσαν ὀλίγι-

σται ὡς πρὸς τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ σκοποῦ μας, ἤρχισαν ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης ν' αὐξάνωσιν. Ἡ ἐπιστολὴ τῆς κυρίας Τόδδ περιεῖχε τὴν ἀπαρχὴν τῶν πληροφοριῶν, ἃς μετὰ τόσου ζήλου ἐπεζητούμεν.

Ἡ κυρία Κλέμεντς ὡς εὐλόγως ὑπεθέσαμεν, εἶχε τῶντι γράψῃ εἰς Τόδδ-Κόρνερ, πρῶτον ὅπως ζητήσῃ συγγνώμην διὰ τὸν ἀπότομον τρόπον μεθ' οὗ ἠναγκάσθη ν' ἀπέλθῃ ἐκ τῆς οἰκίας τῶν ἐν τῇ ἀγροτικῇ ἐπαύλει φίλων της, τὴν ἐπαύριον τῆς ἡμέρας καθ' ἣν συνήντησα τὴν Λευκοφόρον εἰς τὸ νεκροταφεῖον τοῦ Λίμμεριτζ, ἀκολούθως δὲ ὅπως ἀναγγεῖλῃ εἰς τὴν κυρίαν Τόδδ ὅτι ἡ Ἀννα ἐκ νέου ἐγένετο ἄφαντος καὶ παρακαλέσῃ αὐτὴν νὰ ἐξετάσῃ εἰς τὰ περίχωρα, διότι ἦτο πιθανόν ὅτι ἡ ταλαίπωρος νεάνις εἶχεν ἐπιστρέψῃ ἐκ νέου εἰς Λίμμεριτζ. Σὺν τῇ αἰτήσει της ἡ κυρία Κλέμεντς ἐφρόντισε νὰ ἐπισυνάψῃ καὶ τὴν διεύθυνσιν της, ὅπως εὐχερῶς ἀποταθῶσι πρὸς αὐτὴν καὶ τὴν εἰδοποιήσωσιν ἐν πάσῃ περιπτώσει, τὴν δὲ διεύθυνσιν ταύτην ἀνεκοίνου ἡ κυρία Τόδδ εἰς τὴν Μαριάνναν. Ἡ κυρία Κλέμεντς κατ' ἴκῃ εἰς οἰκίαν κειμένην εἰς ἀπόστασιν ἡμισείας ὥρας περὶ τοῦ ἀπὸ τῆς ἰδικῆς μας.

Ἀπεφάσισα νὰ προῶ συντόμως εἰς τὰ δέοντα, καὶ τὴν ἐπαύριον μετέβην πρὸς ἀνεύρεσιν τῆς κυρίας Κλέμεντς. Ἦτο τοῦτο τὸ πρῶτόν μου πρὸς τὰ πρόσω βῆμα ἐν τῇ ὁδῷ τῶν ἐρευνῶν, αἵτινες τότε πραγματικῶς ἤρχίζον. Ἐντεῦθεν ἀρχεταὶ ἀληθῶς ἡ ἀπεγνωσμένη ἀπόπειρα, εἰς τὴν ψυχῇ καὶ σωματικῇ ἤδη ἀφωσιώθην.

ΣΤ'

Ὁδηγούμενος ἐκ τῆς σημειώσεως τῆς κυρίας Τόδδ ἀνεῦρον τὴν οἰκίαν, κειμένην εἰς ὁδὸν τινα εὐπρεπῇ παρὰ τὸ Γκραβίς-Ἴν-Ρῶδ.

Ἐκρουσα τὴν θύραν, κατήλθε δὲ ἡ κυρία Κλέμεντς αὐτοπροσώπως καὶ μοὶ ἠνοιξεν. Ἐφαίνετο μὴ ἐνθυμούμενη με ποσῶς καὶ με ἠρώτησε τί ἐζήτουν. Τῇ ὑπενθύμησα τὴν συνάντησίν μας ἐν τῷ νεκροταφεῖῳ τοῦ Λίμμεριτζ κατόπιν τῆς μετὰ τῆς Λευκοφόρου συνδιαλέξεώς μου, προνοήσας νὰ τῇ ἀνακαλέσω εἰς τὴν μνήμην ὅτι κατὰ τὴν ὁμολογίαν τῆς ἰδίας Ἀννῆς Κάδερικ, ἐγὼ ἤμην ὁ συνδραμὸν αὐτὴν εἰς τὴν ἐκ τοῦ φρενοκομείου ἀπόδρασίς της καὶ ὁ ἀποκοῦψας αὐτὴν ἀπὸ τοῦ διώκτης της. Εὐθύς μετὰ τοὺς πρώτους μου λόγους ἀνεμνήσθη τῶν περιστατικῶν ἅτινα τῇ ἀνέφερον καὶ με εἰσήγαγεν εἰς αἴθουσαν, ἀνυπόμονος οὔσα νὰ μάθῃ ἂν ἔφερον πρὸς αὐτὴν εἰδήσεις περὶ τῆς Ἀννῆς Κάδερικ.

Μοὶ ἦτο ἀδύνατον νὰ τῇ ὁμολογήσω πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν, χωρὶς νὰ τῇ ἐκθέσω ἐν λεπτομερεῖα πάντα τὰ εἰς τὴν συνομιλίαν ἀναφερόμενα περιστατικά, ἅτινα ἦτο ἐπικίνδυνον νὰ περιέλθωσιν εἰς γνῶσιν ξένου ἀτόμου. Ἐπομένως ἦτο ἀπαραίτητον ἀφ' ἐνὸς μὲν νὰ μὴ τῇ ἐμπνεύσω ματαιὰς ἐλπίδας, ἀφ' ἑτέρου δὲ νὰ τῇ ἐξηγήσω ὅτι σκοπὸς τῆς ἐπισκέψεώς μου ἦτο ν' ἀνακαλύψω τίς ἦτο πράγματι ὁ αἰτιὸς τῆς ἐξαφανίσεως τῆς Ἀννῆς Κάδερικ καὶ τίς ἐ-

φερε τὴν εὐθύνην. Προσέθηκα ὡσαύτως, ὅπως ἀπαλλαγῶ πάσης τύψεως συνειδότος εἰς τὸ μέλλον, ὅτι δὲν εἶχον τὴν ἐλαχίστην ἐλπίδα περὶ ἀνευρέσεως αὐτῆς καὶ ὅτι πιθανὸν δὲν ἐμέλλομεν πλέον νὰ τὴν ἐπανιδώμεν ζῶσαν· ὅτι δὲ ἐν τῇ υποθέσει ταύτῃ πρὸ πάντων ἐπεθύμουν ἐγκαρδίως νὰ προκαλέσω τὴν τιμωρίαν τῶν δύο ἀνδρῶν οὓς ὑπώπτευον ὅτι ἐκ συστάσεως ἐνήργησαν νὰ σύρῳσιν αὐτὴν εἰς παγίδα, καὶ οἵτινες ἐκτὸς τούτου ἠδίκησαν καὶ ἐμὲ καὶ ἄλλα ἄτομα ὑπὲρ ὧν ἐδιεφερόμην.

Διὰ τῆς ἐξηγήσεώς μου ταύτης ἄφινον πάντῃ ἐλευθέρην τὴν κυρίαν Κλέμεντς νὰ κρίνῃ ἂν μὲ ὅλην τὴν ἀντίθεσιν τῶν παρακινούντων ἡμᾶς αἰτίων δὲν ἦτο κοινὸν τὸ συμφέρον μας καὶ ἂν εἶχε δυσκολίαν τινὰ νὰ μὲ βοηθήσῃ εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ σκοποῦ μου, παρέχουσα μοι πρὸς διευκόλυνσιν τῶν ἐρευνῶν μου ὅσας ἡδύνατο πληροφορίας.

Ἡ ἀγαθὴ γυνὴ κατ' ἀρχὰς ἐφάνη συγκεκινημένη καὶ τεταραγμένη, ὥστε δὲν ἐνόησε ἀκριβῶς πᾶν ὅ,τι τῇ ἔλεγον. Μὲ διεβεβαίωσε ὅμως ὅτι χάριν τῶν εὐεργεσιῶν ἃς προσέφερον εἰς τὴν Ἀνναν Κάδερικ ἦτο κατὰ πάντα πρόθυμος νὰ μὴ μοι ἀποκρύψῃ οὐδὲν ἐξ ὧν ἐγίνωσκεν· προσέθετεν ὅμως ὅτι ἐπειδὴ δὲν εἶχε τὸ πνεῦμα λίαν ἑτοιμόν, οὐδὲ τὴν ἔξιν νὰ λαλῇ πρὸς ξένα ἄτομα, θὰ τὴν υποχρέωνον ἂν τὴν ἐβοήθουν καὶ τὴν ὠδήγουν ἐγώ, ὑποδεικνύων αὐτῇ τὸ σημεῖον ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐπεθύμουν ν' ἀρχίσῃ.

Γινώσκων ἐκ πείρας ὅτι ἡ καλλιτέρα καὶ ἀσφατέστερα διήγησις ἦν δύναται τις ν' ἀκούσῃ παρ' ἀτόμων, ἥκιστα συνειθισμένων εἰς τὴν κατὰ τὰς τῶν ἰδεῶν των εἶνε ἡ ἀρχομένη ἐκ τῶν ἀπωτάτων σημείων, καθὼς ἀπαλάττωσα τοὺς διηγούμενους τῆς ἀνάγκης τοῦ ν' ἀνατρέχουσιν ἐκαστοτε, κατὰ τὸν ῥυθμὸν τῆς διηγήσεως, εἰς προγενέστερα σχετικὰ περιστατικά, εἶπον εἰς τὴν κυρίαν Κλέμεντς νὰ μοι διηγηθῇ τὰ συμβάντα ἀπὸ τῆς ἐκ Λίμμεριτζ ἀναχωρήσεώς της· ἀφοῦ δ' ἤρχισεν ἐκεῖθεν, τὴν ὠδήγησα διὰ σαφῶν καὶ ἀποτελεσματικῶν ἐρωτήσεων νὰ φθάσῃ μέχρι τῆς ἐποχῆς καθ' ἣν ἐγένετο ἄφηντος ἡ Ἀννα.

Ἰδοὺ κατ' οὐσίαν αἱ πληροφορίες ἃς ἡδυνήθη παρ' αὐτῆς νὰ ἐπιτύχῃ.

[Ἐστὶν συνέχεια].

Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

[Ὁρα προηγούμενον φύλλον].

Ἡ Γερτρούδη ὅμως εἶχεν ἤδη παρατηρήσει τὸ αἶτιον τῆς φαινομένης ταύτης ἀμελείας τῶν φυλάκων ἡμῶν· εὐρεῖα λίμνη ἔβρεχε τοὺς πρόποδας τῶν τειχῶν τοῦ πύργου· ἐφρουρούμεθα, λοιπόν, ὑπὸ δέκα ποδῶν βάθους ὕδατος.

Οἱ ὀφθαλμοί μου, προσηλωθέντες εἰς τὴν ἀντίπεραν ὄχθην τῆς λίμνης, ἀνεγνώρισαν οἰκεῖον αὐτοῖς τοπεῖον· ἐνόησα ὅτι ἐκρατούμεθα εἰς τὸν πύργον Βωζέ, εἰς

τὸν ὁποῖον πολλάκις, ὡς εἶπον, εἶχον ἔλθει μετὰ τοῦ πατρός μου καὶ ὅπου, πρὸ μηνῆς, εἶχον μετενεχθῇ, μετὰ τὸν θάνατον τῆς δυστυχοῦς Δάφνης.

Ὁ πύργος ἀνῆκεν εἰς τὸν δούκα δ' Ἀνζιού.

Τότε, ὡς φωτισθεῖσα ὑπὸ ἀστραπῆς, ἐνόησα τὰ πάντα.

Ἡτένισα τὴν λίμνην μετὰ θανασίμου εὐχαριστήσεως ὡς τελευταῖον καταφύγιον κατὰ τῆς βίας, κατὰ τῆς ἀτιμώσεως.

Ἐπανεκλείσαμεν τὸ παράθυρον. Ἐρίφθην ἐνδεδωμένη ἐπὶ τῆς κλίνης μου, ἡ δὲ Γερτρούδη ἐπὶ ἀνακλίντρον καὶ ἐκοιμήθη παρὰ τοὺς πόδας μου.

Ἡ ἡμέρα ἀνέτειλεν, αἶρουσα δὲ τὴν φοβερὰν ὄψιν τοῦ τοπείου, τὴν ὁποίαν προσέδιδεν αὐτῷ τὸ σκότος τῆς νυκτός, ἐβεβαίωσε τοὺς φόβους μου· ἡ φυγὴ ἦτο ἀδύνατος, ἀνευ ἐξωτερικῆς συνδρομῆς· πόθεν ὅμως θὰ ἡδύνατο νὰ προσέλθῃ ἡ συνδρομὴ ἐκείνη;

Περὶ τὴν ἐνάτην ὥραν, ἔκρουσαν εἰς τὴν θύραν μου· ἔσπευσα εἰς τὸ δωμάτιον τῆς Γερτρούδης καὶ εἶπον αὐτῇ, ὅτι ἡδύνατο νὰ ἐπιτρέψῃ ν' ἀνοίξωσιν.

Εἰσῆλθον οἱ τῆς προτεταίας ὑπηρετῆς ἡμῶν, οἵτινες ἀπεκόμισαν τὸν δεῖπνον, τὸν ὁποῖον οὐδ' εἶχομεν θίξει, καὶ ἔφερον τὸ πρόγευμα.

Ἡ Γερτρούδη ἀπηύθυνεν αὐτοῖς ἐρωτήσεις, εἰς τὰς ὁποίας δὲν ἀπήντησαν, ἀλλ' ἔζηθον.

Ἐγὼ ἐπανῆλθον τότε εἰς τὸν θαλάμον μου· ἐκ τῆς ἐν τῷ πύργῳ Βωζέ διαμονῆς ἡμῶν καὶ ἐκ τοῦ φαινομένου σεβασμοῦ, μεθ' οὗ προσεφέροντο πρὸς ἡμᾶς, ἐνόησα τὰ πάντα. Ὁ δούξ δ' Ἀνζιού μὲ εἶδεν εἰς τὸν χορὸν τοῦ κυρίου δὲ Μονσορώ καὶ ἠράσθη ἐμοῦ· ὁ πατήρ μου, προειδοποιηθείς, ἠθέλησε νὰ μὲ σώσῃ τῶν καταδιώξεων, ἀπομακρύνων με τοῦ Μεριδόρ· προδοθεὶς ὅμως εἴτε ὑπὸ τινος ὑπηρετοῦ, εἴτε ὑπὸ δυσμενοῦς τύχης, μάτην ἔλαβεν ἐκεῖνας τὰς προφυλάξεις, ὥστε ἐνέπεσα εἰς τὰς χεῖρας ἐκείνου, ἀπὸ τὸν ὁποῖον εἶχε πειραχθῇ νὰ μὲ ἀποσπάσῃ.

Ἐνδοῦσα εἰς τὰς παρακλήσεις τῆς Γερτρούδης, ἔπιον ποτήριον γαλακτοῦ καὶ ἔφαγον ὀλίγον ἄρτον.

Ἡ πρωτὰ κατηναλώθη εἰς τὴν μελέτην σχεδίων φυγῆς. Οὐχ ἦττον, εἰς ἀπόστασιν ἑκατὸν βημάτων ἀφ' ἡμῶν, ἡδυνάμεθα νὰ βλέπωμεν λέμβον μετὰ τῶν κωπῶν, προσδεδεμένην εἰς τοὺς καλὰς μου. Βεβαίως, ἐν ἐκείνῃ ἡ λέμβος ἦτο δυνατὸν νὰ περὶέλθῃ ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν ἡμῶν, αἱ δυνάμεις μου, ὑπερηρηθισμέναι ἐκ τοῦ τρόμου καὶ συνενόμεναι μετὰ τῶν φυσικῶν δυνάμεων τῆς Γερτρούδης, ἠθελον ἀρκέσει νὰ σώσωσιν ἡμᾶς τῆς αἰχμαλωσίας.

Καθ' ἅπαν τὸ χρονικὸν διάστημα τῆς πρωίας, οὐδὲν ἐτάραξεν ἡμᾶς. Παρέθεσαν ἡμῖν γεῦμα, ὡς εἶχον παραθέσει τὸ πρόγευμα· ἐξησθημένην ἐκ τῆς ἀσιτίας, παρεκάλθησα εἰς τὴν τράπεζαν, ὑπηρετοῦμένη ὑπὸ τῆς Γερτρούδης. Αἶφνης ὅμως, κόψασα τὸν ἄρτον μου, ἀνεκάλυψα μικρὸν γραμματίον.

Ἡνέφξα αὐτὸ ἀνυπομόνως καὶ ἀνέγνω· σα τὰς ἐπομένους ὀλίγας λέξεις.

«Εἰς φίλος· ἐπαγρυπνεῖτε ὑμᾶς. Αὐριον θέλετε λάβει εἰδήσεις ἐκ μερῶν αὐτοῦ καὶ τοῦ πατρός σας.»

Εὐνόητος ἡ χαρὰ, ἣν ἠσθάνοντο· ἡ καρδία μου ἐπαλλε νὰ διαρρήξῃ τὸ στήθος μου. Ἐπέδειξα τὸ γραμματίον εἰς τὴν Γερτρούδην. Τὸ ὑπόλοιπον τῆς ἡμέρας παρηλθεν ἐν προσδοκίᾳ καὶ ἐλπίσιν.

Ἡ δευτέρᾳ νύξ διέρρευσε ἐπίσης ἡσυχος ὡς ἡ πρώτη· ἦλθεν ἡ ὥρα τοῦ προγεύματος, τὴν ὁποίαν προσεδόκων ἐναγωνίως, μὴ ἀμφιβάλλουσα, ὅτι ἐμελλον νὰ εὐρῶ ἐντὸς τοῦ ἄρτου μου δεύτερον γραμματίον. Δὲν ἠπατώμην· τὸ γραμματίον εἶχεν ὡς ἑξῆς:

«Τὸ ἀπαγαγὼν ὑμᾶς πρόσωπον φθάνει εἰς τὸν πύργον Βωζέ τὴν δεκάτην ὥραν τῆς νυκτός· τὴν ἐνάτην ὥραν ὁ ἐπαγρυπνῶν ἐφ' ὑμᾶς φίλος θέλει εἶναι ὑπὸ τὰ παράθυρα ὑμῶν μετ' ἐπιστολῆς τοῦ πατρός σας, ὅστις θέλει συστήσει ὑμῖν ἐμπιστοσύνην, τὴν ὁποίαν, ἀνευ τῆς ἐπιστολῆς, δὲν ἠθέλετε ἴσως παράσχει αὐτῷ.

«Κρύψατε τὸ παρόν.»

Ἀνέγνωσα πολλάκις τὸ ἐπιστόλιον, εἰτα δ' ἔκαυσα αὐτό, κατὰ τὴν ἐντολήν. Ὁ γραφικὸς χαρκατῆρ μοι ἦτο πάντῃ ἄγνωστος καὶ ὁμολογῶ, ὅτι ἠγνόουν πόθεν ἡδύνατο νὰ προσέρχεται ἡ ἐπιστολή.

Ἡ Γερτρούδη καὶ ἐγὼ ἐπεδόθημεν εἰς εἰκασίας· ἐκατοντάκις, κατὰ τὸ διάστημα τῆς πρωίας, παρετηρήσαμεν ἐκ τοῦ παραθύρου τὰς ὄχθας τῆς λίμνης καὶ τὸ βάθος τοῦ δάσους μήπως ἡδυνάμεθα νὰ διακρίνωμεν τινὰ· τὰ πάντα ἦσαν ἔρημα.

Μετὰ μίαν ὥραν ἀπὸ τοῦ γεύματος, ἔκρουσαν εἰς τὴν ἡμετέραν θύραν· τότε τὸ πρῶτον ἐζήτησαν νὰ εἰσέλθωσιν εἰς τὰ δωμάτια ἡμῶν εἰς ἐτέραν ὥραν, πλὴν τῆς τῶν φαγητῶν· οὐχ ἦττον, μὴ δυνάμεναι νὰ κλείσωμεν τὰς θύρας ἐνδοθεν, ἠναγκάσθημεν νὰ ἐπιτρέψωμεν τὴν εἴσοδον.

Εἰσῆλθεν ὁ ἀνὴρ, ὅστις εἶχεν ἀπευθύνει ἡμῖν τὸν λόγον ἐκ τῆς θυρίδος τοῦ φορείου καὶ εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ πύργου. Δὲν ἠδυνήθη ν' ἀναγνωρίσω τὸ πρόσωπον τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου, διότι ἔφερε προσωπεῖον, ὅτε εἶχεν ὁμιλήσει ἡμῖν ἄλλοτε, πλὴν, μετὰ τὰς πρώτας λέξεις, ἀνεγνώρισα αὐτὸν ἐκ τοῦ ἡχοῦ τῆς φωνῆς του.

Μοὶ ἐπαρουσίασε τὴν ἐπιστολὴν ταύτην·

— Πόθεν ἔρχεσθε, κύριε; ἠρώτησα.

— Ἡ δεσποινὶς ἃς λάβῃ τὸν κόπον ν' ἀναγνώσῃ, ἀπεκρίθη, καὶ θέλει ἐννοήσῃ.

— Δὲν θέλω ὅμως ν' ἀναγνώσω τὴν ἐπιστολὴν, ἀγνοοῦσα τὸν ἐπιστέλλοντα.

— Ἡ δεσποινὶς εἶναι κυρία νὰ πράξῃ ὡς βούλεται. Ἐχω διαταχθῇ νὰ ἐγχειρίσω αὐτῇ τὴν ἐπιστολὴν ταύτην, ἐπομένως καταθέτω αὐτὴν πρὸ τῶν ποδῶν της· ἐὰν καταδέχεται νὰ λάβῃ αὐτήν, ἃς τὴν λάβῃ.

Τῷ ὄντι δ' ὁ ὑπηρετῆς ἀπέθεσε τὴν ἐπιστολὴν ἐπὶ τοῦ σκίμποδος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἀνέπαυον τοὺς πόδας μου, καὶ ἐζήλθε.

— Τί νὰ πράξω; ἠρώτησα τὴν Γερτρούδην.

Ἐὰν ἐτόλμων νὰ συμβουλευσῶ τὴν δεσποινίδα, θὰ ἔλεγον ν' ἀναγνώσῃ τὴν ἐπιστολὴν. Ἰσως ἀναγγέλλει κίνδυνον